

Teşekkür ederim sağ olun. Telefonumu da sessize alayım. Tamam. Ya ben şeyi baştan söyleyeyim. Çok heyecanlanmıştım. Sonra şey dedim, ya böyle, insan kendi çocukluğu ya da kendi hikâyesi üzerinden hazırlanır mı? Hayır. O gün ne gelirse o olacak sanırım. Öyle olacak. Bilmiyorum yani. Evet. İşin aslı şeylere baktım videolara, o ses kayıtlarına baktım ama çok da anlayamadım. Belki teknoloji ile aram çok iyi değildir, bu yüzden olabilir. Çok da ben burada sendika yöneticisiyim. İşte bir yoğunluk vardı. Bir de işte bir kuaförümüz var orada çalışıyorum. O yüzden böyle hani şey olsun istedim. Belki daha iyi olur. Ya nasıl başlayayım?

Ya ben işte, 1982 yılında "****"ın "****" ilçesinde 14 Şubat'ta doğmuşum. O dönemler doğum tarihleri düzgün yazılmazdı işte, baban ne zaman çarşıya gitsek ya da işte şey de ilçede doğduğum için, "****"ın "****" ilçesinde doğdum, ilçede doğduğum için böyle bir yöntemdi işte merkeze gidildiğinde yazılırdı. Benimkini amcamın oğlu, hep böyle yapıyoruz, kimse kendi doğum tarihini bilmiyor. Belki o dönem borçlarımı biliyordu bilmiyorum. O yüzden tavana yazmıştı. Bizim 10 kardeş, bir ailenin 9. sırasında biriyim. O yüzden benimki tavana yazılmıştı. Oradan biliyorum işte. 14 Şubat'ta doğdum. Tam o dönem işte, bu dönemin, kapitalist sistemin sevgililer günüyümüş. Sonrasında... Kıymet biçilen bir günmüş. Öyle. "****" küçük bir yer yani küçük işte. Doğası çok güzel bir yerde büyüdüm gerçekten. Yani şey anlatırken hep, gerçi belki ilk defa ben hiç o çocukluğumu çok anlatmam. Bunun nedenini şeye bağlıyorum. Babam asabi, annemi döven, 10 kardeşi, belki de hani çok böyle keyifli zamanlar geçirmediğimiz için her şeyi anlatıyorum işte. Çalışmaya başladıktan, kendi yaşamımla ilgili kendi kararlarımı vermeye başladıktan sonraki dönemi hep böyle hatırlar ve şey yaparım. 38 yaşındayım. En keyif aldığım yaş aralığıdır işte 28'le 35 arası. Sonrası artık korkutuyor beni ama keyif aldığım o yaş aralığı. Belki de ben olduğum, kendimi hissettiğim yaş aralığı olduğu için. Küçük bir yerd "****". Yani, o yüzden böyle o bahçede sokaklarda türlü türlü oyunlar oynardık. Keyif veren oyunlardı. İşte ilk ve ortaokulda orada okudum. Ben anestezi teknikeriydim ihraç edilmeden önce. Liseyi Sağlık Meslek Lisesi'nde okudum. İlk alınan anestezi teknikerleri vardı. O zaman okudum. Onu bitirdikten sonra sağlık işinin ne kadar önemli bir iş olduğunu anladım ve bu yüzden Üniversitesi okunmalı diye gittim. 2 yılda böyle okudum. Atanmıştım, çalışmaya başlamıştım. 18 yaşında çalışmaya başladım. Ama devlet memuru olarak başlamadım. Ben böyle atlayabilir miyim? Sonra geçmişe döneriz, sakıncası yoksa. İşte, şey diye başlamadım aslında. 18 yaşında hep böyle şey, para almak böyle birilerinden, ekonomini başkasının sağlıyor oluşu, bir de 10 kardeş olunca belki hani şey, biraz zor oluyordu. Bu yüzden Sağlık Kabini, delice bir şeyle Sağlık Kabini açtım. Çok hemşirelik bilgisi olmamasına rağmen. Böyle 2 ay falan çalıştım orada. Daha sonra "****" var, Diyarbakır'ın ilçesi. Ben Diyarbakır'da okudum. Liseyi. Diyarbakır'ın ilçesi. Anestezi alınıyor. Anestezi de gerçekten hani şey, riskli bir şey. Ve o dönemler anestezi uzmanları yok. Sen yapıyorsun bu işi. Belki de işte o dönemin cahilce bir hareketiydi. Orada çalışmaya başladım. 18 ile 20 yaşı daha doğrusu 21 yaşı orada tamamladım. Daha sonra atandım. İşte, kendi memleketinde bir buçuk yıl çalışmaya başladım. Sonra Siirt. Orada işte sendika başkanlığına uzanan bir serüvenim oldu. Sonra Diyarbakır, *** ilçesine geldim ve ihraç edildim. Onun öncesi bir yer yapmıştık, bilmiyorum Diyarbakır'a geldiniz mi? Sur ilçesini gezdiniz mi hiç savaş öncesi? Çok güzel keyfi bir yerd hani, bir mutfak vardı. Gerçekten kafeleri sevmeyen biri olarak büyülendim. Çünkü işte tarihi bir evde hizmet veriyordu. Sonra bir gün internette oranın devredildiğini duydum. İşte ortak bir arkadaş vardı. İşte nasıl yapalım? İşte biz alabilir miyiz? Ben

alabilir miyim? O dönemde ama bir ortağa ihtiyacım var, çünkü tek başına devralmak gerçekten zordu. Harıl harıl, ama benim onu almam lazım. Bilmiyorum, hani çok hevesli de olmamama rağmen öyle büyüleyen bir yanı vardı. İşte ortak bulmaya çalışıyorum çünkü kredi çekip o yeri almamız gerekiyor, devrini almamız gerekiyor. Öyle de oldu. Sonra işte kendi çalıştığım yerde bir tane hekim arkadaşla beraber açtık. Zaten 5 ay sonrası çatışmalar çıkmaya başladı falan. Bir yıl kapalı kaldı orası ama biz şey yapıyoruz yani işte, bir şey yazmıştım orada gerçekten, belki de Sur en çok orada yaşayanların canını yani o çünkü şey vardı, Diyarbakır'da yaşayan biri Sur'un o yıkılmış olma ihtimalini kabul edemiyordu. Çünkü insanlar, o işte benim "****"da yaşadığım işte kadınların bir arada oturma hali Sur'da vardı bir tek. Ya da işte sokaklarda oynayan çocuklar Sur'da vardı, sokaklarda rahatlıkla oynayabilen çocuklar. O yüzden hep böyle o beş altı ayımı şey diye geçirdim işte, en son Tahir Elçi'nin vurulması ile beraber bir kapanma söz konusu oldu. Çatışmaların şiddetlenmesi söz konusuydu. Biz hep şeye giderdik işte. O dönemde oraya yakın bir yerde oturuyorum. Evim oralardaydı. Top atışı gerçekten tedirgin ediyordu. Şey diye düşünüyorsun orada bu sefer hangi mahalle yıkılmıştır gibi. Hep böyle işte ortağımla şeye giderdik. Valiliğin önüne giderdik. Aslında memurduk yani, hani kendi işimize bakabilirdik ama bütünleşmiştik yani şöyle, mesela orada yaşayan halkla beraber gidiyorduk işte. Birbirimizle dertleşiyorduk birbirimizle falan. Ö böyle bende, hep böyle, şey hani insanın, böyle şey dediniz ya, 5 tane fotoğraf, ben muhtemelen biri oraya ait bir fotoğraf olacak. Yani atmadım henüz ama öyle planlıyorum. Böyle hani bende gerçekten canımı çok acıtan işte, o belki o çocukluktan beridir canımı çok acıtan yanlardan biriydi. Öyle işte. Sonra 1 yıl geçti, eşyalarımız oradaydı. Bir hak verdiler bize, gidip görme. Şey tespiti için, hasar tespiti için bu gerekliymiş. O zaman gittiğimizde hala direndiğini gördüm. O da direniyordu dışarıdakilerle. Yıkılmamıştı, işte şarapnel parçaları vardı her yerde. İşte camlar yıkık döküktü. Biraz Tahir Elçi'nin vurdu yere çok yakındı. Hemen 4 ayaklının sağında bizim yerimiz. Böyle şey dedik, o anıları bırakamayız yani. Başka bir yerde deneyelim o zaman. Ortağımda kadın. Böyle düşündük. Gittik böyle Diclekent'te işte bir yerde şey yaptık işte bahçede, işte bahçeli bir yer olsun. Yine bahçede insanlar oturabilsin. Ağaçlarımız olsun. O şeyi hissedelim, böyle bir açtık. İyi de gidiyor. İşte ben orayı işletirken de aynı zamanda memurluk da yapıyordum. Oradan ihraç edildim. İhraç edilmem de şeye denk geldi. Biz sendika yöneticisiydim o dönemde. İşte bizim ailede ablam ihraç edilmişti, kız kardeşim ihraç edildi. Eniştem ihraç edildi. Bizimkiler ben sendikacı da olduğumdan, annem hep her ihraç edilene şeyi soruyordu, ben edildim mi? Sonra edilince şey dedim hatta, rahatladınız mı artık ben de ihraç edildim. Hep böyle şey yani, bir kere artık ailem de eğer bunlar olmuşsa kız kardeşim çok uzağımdaydı. Ablam sendikacıydı ama hani şey devlet yapıyorsa haklıdır gibi bakıyorlardı. Ya da vardır bir şeyleri. Onlarda ya sorun edilirken ben de bir rahatlama vardı. Şey hissediyordum. Ya bunca arkadaşımız ihraç ediliyor. Biraz öyle basit bir duygusal şeyimiz vardı hani, ben kalıyorum gibi. Bir rahatlama ama bir öfke de gelişti. Bir de şeye gidiyorduk, Hazar Gölü'nde bir eğitime gidiyorduk orada duyduğum. Hatta ben şey yapıyordum. Ben çalışmak istemiyordum çünkü bütün arkadaşlar ihraç edilmişti. Gerçekten çok yakın arkadaşlarım ve artık çalışmak istemiyordum. Ben biraz daha *** ile ilgileneyim olur mu? Diye işte rapor arıyordum, işte ücretsiz izin gibi şeyler. Dediler, hiçbir şey gerek kalmadı. Sen. Böyle bir sohbet. Ondan sonra gülüyoruz falan ama tabii şey var öfke var ertesi günü eğitim yerinde kalamadım, yani dönmek istedim. Öyle de oldu. Döndüm. Şimdi *** yapıyorum. Aslında daha çok özgürleştiğimi, daha... Şeye de söylemiştim... Başka... İhraçlık siz de nasıl bir şey bıraktı? Beni özgürleştirdi. Böyle, şey olarak söylemiyorum bunu yani. Hani, hep memurluk yapmak istemeyen biriydim. Okula gitmekte çok zorlanan biriydim. Böyle o düzenli askeri disiplini çok seven bir yanım yok. O yüzden bir rahatlama var. Keyif de alıyorum şu anki yaşamımdan ama tabii hani iki

dönemdir, ondan sonra bir dönem daha sendikacılık yapmak istedim yani. Tabii aslında yapmak istedimden ziyade zorlandım yani yapmaya ama yine doğal olarak istediğin bir şey yapıyorsun. Biraz daha çok mücadele ediyorsun. Çünkü mağdur edilen bir sürü insanı görüyorsun. Gerçekten kabul edilemeyecek düzeyde. Böyle ve şimdi bugüne geldim.

Ya böyle çocukluğumun çok böyle sağlam bir yani yok. Böyle hani belki çok açamazsın. Belki yan yana sohbetler olsa daha çok açarsın. Niye sevmediğini daha çok açabilirsin çocukluğunun ama muhtemelen seni kıran birileri vardır yani. Bu baba şiddetlidir. Bize bire bir şey yapmasa da annem üzerindeki o şiddeti, babam sonrasında 21 yıl boyunca felçli kaldı ve annem ona baktı. İşte biz baktık falan. Yatalaktı. 2017, 27 Kasım'da da vefat etti. Böyle... Onun dışında küçük bir yerde yaşıyorsun ve ataerkil bir düzen yani. Böyle işte feodal bir düzeni var. Ben mesela Kürt coğrafyasında ama Arap dili, mesela şey de değil bu Arapça işte, bildiğimiz o işte, Suriye ya da Hatay gibi bir Arapça değil işte. "****"da Ermeniler yaşadı. Hem Ermenilerin dilinin karışımı, Kürtçe ve Arapçanın ortak bir karışımı. "****"ca diyoruz biz ona. Böyle bir dil yaşadık ama düşünlerimizde hep şey çalar. Kürt kültürüyle büyümüşüm. Böyle bir gençliğim çocukluğum var ama feodal bir şeyi vardı. Hala da öyle. Mesela, seçimlerde... "****" farklı bir yer, yani çok böyle destanlara konu olmuştur. Yani şeydir. Ama hala aşiret sistemiyle yönetilen, hala işte seçimlerde aşiretin ne derse işte, kadınlar için bu geçerli değil. Kadınlar hep bunun dışında aslında. Yani zorlanıyorlar falan ama o erkekleri hala işte 50 yıl 40 yıl 30 yıl böyle hani böyle hiç değişmeden, hala da kendi devamlarını sağlıyorlar. Doğasını çok seviyorum, çok gitmek istiyorum ama böyle çok hani bu yanıla çok senin yaşamına elverişli değil. O yüzden Diyarbakır'da yaşıyorum. Hem kafe mutfağımın da olmasından kaynaklı. Böyle bir şey seçtim. Böyle yani hani.

Biz bunu çok yaşamadık belki burada. Biraz da hatta o gün gerçekten bizim sendikacılar işte şey diye, destek olsunlar diye orada bir kahvaltı düzenliyorlar. Bir kahvaltı organize edilmişti. Bizim yerimizde. Ve gelmeye başlıyorlar bunlar. Silahlar patlamaya başladı. İnsanlar kaçışmaya başladı. Sonradan anladık çünkü orada bir saate yakın mahsur kaldık, çıkışımızda izin verilmedi. Sonra çıkanlar dövüldü gibi şeyler yani. 1 saat sonra Tahir Elçin'in vurulduğunu öğrendik. Tabi biz de morgun önüne gittik ve sonrası zaten hani bilinen şeyler. Ya böyle büyük bir şey yani. Hani şeyi kabul edemiyorum yani, Sur nasıl yok edilir? Ya şey görmüyorum yani. Hiçbir haklı gerekçesini görmüyorum yani. Hani şey, bunda çok sorguluyorum mesela şeyi düşünüyorum. Mesela, devrim açısından da düşündüğünde, işte Paris Komünü o dönem belki bu kadar şey değildi ama bugün tarih yazıyor. Böyle olabilir ama yine şey gelmiyor bana bu Sur'un bir de bu son halini gidip görüyorum. Bir de bir şeye çıkıyorduk, en yüksek damları çıkıp ne yapıyorlar diye çocuklar gibi bakardık yani, hani böyle. Şey gelmiyor bana. Nasıl yıkılır? Hep bu soruyu soruyorum, nasıl yıkıldı? Nasıl engel olamadık? Şeyi biliyorum, o kaçışan işte yaralı insanlar kaçıyordu. İşte bir şekilde bomba patlıyordu ve yararlanıyorlardı işte. Kaçan insanlar içinde kaçışan insanlara da şahit oldum. Ne yapabiliydik, yani. O yüzden o günden sonra daha, şey, aynı pişmanlığı yaşamamak için daha aktif rol almak istiyorum yani. Belki o gün kalabalıklaşabilirdik Tahir Elçi ölmesin diye. Ya da belki sokaklara girip silahları ya da polislerin önüne geçip, bilmiyorum ya da çıkmayabilir miydik acaba? Bunu soruyorum. O yüzden belki şeydeki ısrarım bu. Bir şeyler yapma isteğim yani hani böyle kendi çapımda belki çabalıyorum hala. Ama yani bu pişmanlığı bir daha yaşamak istemiyorum yani hani. O yüzden yani çabalamak istiyorum hani.

82. Aynen, çocukluğum “****”da geçti. Şeyi çok anımsamıyorum işte. Evet, sonrasında tabii, biz de artık, işte anlatıyor büyüklerimiz ya da okudukça görüyoruz nasıl bir vahşet yaşandığını ama biz kapının önünde oynuyorduk. Bugün “****” bu şeylerin uzağında. Siyaseti çok bilen, çok ilgilenen bir yer değil yani öyle bir yer değil. Hiç yansıtılmaz ya da. Hani belki de diyorum ya, işte belki Arap olmaktan da kaynaklı şey bilmiyorum. Kendi halinde şey ama 80 döneminde abimlerin dövüldüğünü. Şeyi hatırlıyorum ama. Biz hep kasetleri, işte jandarmalar gelirdi, Kürtçe kasetleri ve kitapları toprak altında saklanan... Bir hatta bir gün ben şeye sakladım. Soba. Kıştı, sobanın içine sakladım. Asker geldiğinde şeyler, evler yan yana ilk komşu diğerine işte küçük çocukları diğerine haber verir. Askerler dolaşüyor. Biz yine böyle bir günde ben sobanın içine koydum da sonra unuttum yani hani. Daldım oyuna daldım, unuttum. Annem sobayı yaktı. Sonra abimler beni dövmüştü. Bir sürü kaset ve kitap yanmıştı yani. Ama böyle sürekli toprağın altında bir kaset sakla şeyi hikâyemiz var. Bizi görevlendirirlerdi. Hadi gidin, böyle hurra. Biz de saklar... Unutmuyorsak ne ala ama bahçede bile unutmuşsak toprağın altında yağmur geliyor ve yine bir dayak olayıyla karşı karşıyaydık. Böyle bir şey. Aslında apolitik diyorum ama öyle de değiller değildi. Mesela benim abimler o dönem, yani bugün apolitikler. Bugün mesela sendikacı oluşumuza kızıyorlar. Hala çalışıyor, yani şey yapıyorlar ama... O dönem onların da böyle bir devrimci şeyleri vardır. Belki de hani o 80'lerin farklı bir havası vardı. Onlar da oradan geçti. Buraya evrildiler. Ama bizim kadınlar hep böyle bizim evin altı kız kardeşiz, hepsi devrimcidir. İki ablam Tekel işçisiydi, bir de bir abim. Ankara direnişinde işte fotoğraflara konu olan böyle şeyler, şeyleri vardı işte. Polislere tükürüyorlardı. Benim ablam, şey, en büyük ablam benim, hiç okumamış, ama böyle hep böyle bir şeyi var... İsyancı bir şeyi var. İşte polise tokat atabiliyor mesela. Şeyi yok, hani o korkudan bakır... Henüz tanışmamış ya şeyle. İşte tokatlıyor falan böyle öyle çekilmiş fotoları var. Diğer ablam da işte 3 ay 4 ay o dönem işte bir direnişin içerisinde yer aldılar. Zaten biri ihraç olan ablam. Sendikacıydı. Diğer kız kardeşim. Bir tanesi öğretmen ablam. Yani hep böyle o kadınların böyle bir şeyi var. Bence o bizim o devrimcilik şeyimiz biraz babamla, annemle. Yani o bütünleştirme ya da ben mesela erki babam üzerinden tanımlıyorum. Yani ya da işte o isyanım babama. Yani hani onun gibilerine gibi. Zaten böyle olunca sen genele de böyle bakıyorsun. Yani hani genel senin siyasetine yansıyor. Böyle bir şey yapıyorum. Böyle... Bilmiyorum.

Aynen. Şey yaparken hani biraz oranın dokusuyla uysun tabii. Ne yaparsak yapalım uymuyor ama işte ceviz ağaçları var bu sefer olduğumuz yerde. İşte vişne ağaçları var. Koca koca 3 tane ceviz ağacı var. Hani biraz böyle şeyi ya gerçekten o tramvayı atlatmak. Yoksa büyük risk aslında. Bir de bir memur için daha büyük bir risk yeni bir yere, yer açacaksın falan. Bir daha kredi çekiyorsun. İlkini kredi ile yapmıştık. O şeydi ama onu da öyle yani o eşyalarımız yine bizimle olmalı. Mesela, eşyalarımızı hala değiştirmedik biliyor musunuz? Masalları. Şey diyor, bir işletmecimiz var. Çok cimrisiniz falan diyor ama şeye atmaya kıyamıyoruz. Yani hala mesela bizim seramiklerimiz vardı. Hala o seramikleri işte yapıştırdık kırılan seramikleri. Onları böyle duvara astık yine. Ya hiçbir şeyini atmaya kıyamıyoruz. Yani böyle atıldığında gerçekten çok üzülüyorum ama sanırım değiştirmek gerekiyor. Belki kendimize özel bir alan yaparız onlarla. Onları görerek aslında, onlarla yaşayarak biraz daha hafiflettik biz o dönemi. Ama bizim kadar şanslı olmadı. Bu oradan çıktıktan sonra bir sürü yaşlının gerçekten sıkılıp öldüğünü, sıkıldığı için binaların işte beşinci altıncı katında hiç aşağı inmeden sıkılarak öldüğünü biliyorum. Kalp krizi geçirerek. Biraz da tanıklık ettim yani hani o ailelerle tanışıyor olmamızdan kaynaklanıyor. Böyle bir süreçti. Şimdi iyi gidiyor. Yani hani ihraç olmam da... Bir daha döner miyim? Muhtemelen dönmem. Yani, sevdiğim bir şey değildi zaten. O her sabah işte onların verdiği saatte gitmek ve bir sürü bir sürü amirinin oluşu hiç keyif

almadığım ve sürekli onlarla sendikacıysa tartışmak zorunda oluyor oluşun. İlk ihraç olduğumda şeyi hatırlıyorum. İlk yaptığım eylem şeydi. Kartlarımı kırmak. Tüm kartlarımı kırdım. Benim artık bağımlı olmamalı. Biraz da ayağımı ona göre uzatmalıyım. Sanırım en iyi hamlem de oldu. Yararını şimdi görüyorum. Kartlar bizi perişan etmişti. Onları kırdım. Şimdi şeyim yok, mesela sigortam yok. Babamdan kaynaklı, işte babam çalışıyordu, bir şeyim var yani. Sağlık şeyim. Çok hastaneleri kullanabilen, sağlık politikada da çalıştım bir süre. Oradan da kaynaklı, çok hastaneleri seven bir yanımın da olmayışından kaynaklı, ihtiyaç hissetmiyorum. Bağımlı uzaklaştıkça devletten, o yaşamımı daha çok sevdiğimi hissettim. Bağımlı uzaklaştı... Yani aslında evet kapitalizmden bağımlı çok koparamıyorum yani hani belki bana zor geliyor. Yani belki hoşuma gidiyor hani bir kısmen yani. Ama şöyle, o devletle en azından bağımlı biraz uzaklaştırıyorum yani hani şöyle. Sendikacılık yapmak istemeyişim de oydu hani. Aslında beni zorladılar. Çünkü sen gidiyorsun kurumlarla, aslında biraz böyledir yani hani yine bir bağ oluşturuyorsun. Ama benim istediğim tamamıyla koparmaktı. Olmuyor. Ama koparma gibi bir şeyim var yani kararlılığım var. Keyifliyim böyle yaşamak yani. Muhtemelen siz de biliyorsunuz.

Evet. Şimdi şeydir. Bir altı kız, aslında biz on kardeş birbirimize çok bağlıyız. Ama altı kız böyle hani daha çok şey. Belki de biraz yakın şeyler hissediyor oluşumuzdan da kaynaklı. Birbirimize daha bağımlıyız var. Toprak bir evde, iki odası vardı. İşte bir banyo, tuvalet ve mutfak yan yana olduğu bir şeydi. Sonra mutfak ablamlar okudukça şey yaptıkça, işte mutfak ayrılmalı falan dediler. Başka bir odaya çektiler. O yüzden iki oda bir de antre. Şimdi antre dediklerini biz yatak odası olarak da kullanıyorduk. Hepimiz öyle diziler yataydık. Şimdi şey, belki hani onlar da çok zaman geçiremedik biz. İşte son dördümüz daha çok zaman geçirdik çünkü ilkleri artık büyüyor evleniyor ya da okumaya gidiyor, çalışma gidiyor ayrılıyordu. Hani o sıkışıklık halini çok yaşayamadık. Biraz o yoksulluk halini de çok yaşamadık ama hep böyle anlatır annem işte. Hiç yemek yoktu, beklerdik. Belki de klasik tüm annelerin şey yaratmak için yaptıkları şeyler, bilmem. Ama şeyi biliyorum. Ablamlar gelirdi işte yazın, herkes toplanırdı. Böyle hep gül gül, çok gülerdik mesela. Kapının önü vardı, işte asma ağaçları vardı üstte. Böyle küçük bir şimdi o sarmaşıklardan bırakırdık, orada oturur keyif alırdık. Dayak yerdik, yaramazlık yaptığımız için ama bugün böyle güzel tabii şey yapıyoruz. Toprak evde büyüdüm daha çok. Sonra biz, işte bizimkiler çalışmaya başladıktan sonra bir tane daha böyle çimentodan bir ev yaptılar. Oraya geçtik ama orayı şey yapamadım yani, sevemedim. Belki de hani, bilmiyorum belki de orada yaşadıklarımızdan kaynaklanan çok sevemedim. Ben okulu bitirdikten sonra sağlık meslek lisesini 1 yıl döndüm. “***”da kaldım. Annem ve babamla. Hem babamın hastalığından kaynaklı hem de annemle sürekli birimizin kalması gerekiyordu. Bir yıl kaldım, sonra yapamayacağımı söyledim. Toprak eve girelim dedim. Orada yaşadım. Gerçekten çok keyifliydi. Fareler falan var ama keyifli yine. Orada yaşadım. Sonra, bir yılsonunda şey dedim. Ben dedim, gidip çalışmam gerekiyor. Diyarbakır'a gideceğim, yani çalışmam. Babam hatta, kapının önünde oturuyoruz yine. O tekerlekli sandalyesinde şey demişti. Hep böyle Türk filmleri izliyoruz. Diyor işte, erkekler sana rakı içilecek, sonra işte şey, sen bu yüzden mi gidiyorsun gibi... Evet, dedim, işte rakı içmeye gidiyorum ama gittim tabii bayağı, süreç böyle kolay, bugün anlattığımız şekilde olmuyor ama biraz zor oldu ama gittim. Hatta Sağlık Kabini açtım. Sonrasında çalışma vesaire. Öyle. Sonra babamı ve annemi aldım yanıma. Bugüne kadar da hep böyle devam et işte. Kışın gelirler. Kışın “***” soğuk geçer. Yazın dönerler. Kışın kendime ait çok, aslında uzun bir süre kendime ait bir yaşamım olmadı. Yani işte belki de işte annemle, son numaralar olmak çok da avantaj olmuyor, sen bakmak zorunda kalıyorsun. Öyle yani hani şey, vicdanla şey arası, Aslında yaşamak istediğim hayat bu yaşadığım hayat değil ama ikisini harmanlıyorum

yani keyifsiz bir yaşamım da yok. Geziyorum, mesela merak ettiğim şeyleri yapıyorum. Çok böyle o şeyi sağlamıyor, o kontrol şeyini aşmak istiyorum yani. Hani kendim de bir şey yapmıyorum yani, disipline etmiyorum. O an farklılaşıyor. 1 yıl önceki isteklerim de 1 yıl sonrası değişebiliyor. Bu keyif veriyor bana. Kişiliğim değişebiliyor. Bu da keyif veriyor bana, üzüyor beni. Ama tabii o aile şeyinin içerisindeyim hala. 38 yaşındayım ama şeyden kaynaklı. Biz de hani evlenmiyor olmak bunu gerektiriyor bizde. Kendine ait bir yaşamın olmaması demektir bu. Ya da diğer 9'unun ona müdahil olma hakkını kendinde görüyor. Öyle sıkıntılar var ama bilmiyorum. Yine de keyif aldığım bir yaşamı sürmek için çabalıyorum en azından. Zaman zaman olmuyor. Gerçekten *** çok yoğun. Yani çalıştığım yer çok yoğun, yani mesai olarak çok yoğun. Sendikalar da bu dönem sağlık sendikaları çok yoğun, pandemiden kaynaklı. Yaşlı bir annem var onunla yaşıyorum, onun şeyi biraz sıkıntılı. Böyle bazen bunalıyorum. O zaman kaçıyorum yani. Diyarbakır'dan kaçıyorum üç dört gün falan. Enerji depolayıp yine geliyorum. Böyle şeyler yapıyorum. Bazen yük geliyor yani bütün bunlar. Gerçekten, ha şey gibiyim. Bilmiyorum hani belki beni engelliyor gibi geliyor bütün bu saydığım bu şey. Ama bazen de onların içerisinde olmak, eğer olmasam daha kötü hissedirdim gibi geliyor. Öyle... Oradan da keyif alıyorum. Hani bu şeyler, gitgeller zaman zaman olmuyor değil ama böyle. Ama şeyi seviyorum yaşamayı. Hatta o şey sonrası, hele hele 28 yaşla 35 yaş arası, hele 29 sonrası hep şey derler, yani benden küçüklere söylüyorum, gerçekten çok güzel. O 35 yaşa kadar, belki 35 yaş sonrası işte o şey var ya... Evlenmiyorsun. Herkesin bir standardı oluyor, işte çocuğu oluyor. İşte Ailesi oluyor ve biraz daha şey, sen de olmayınca belki o şey, 35'ten sonra o mu dank ediyor? Bilmiyorum ama hala da korktuğum bir şeydir çocuk yapmak. Keyif vermeyen sanki bir şeymiş gibi geliyor ama sanki o yola doğru da evrileceğiz yani.

Muhtemelen 40'a geldiğimde de 35-40 diyeceğim. Ama güzel, yani bilmiyorum şeyi belki de... Kendi yaşantını güzel kılan senin eylemlerin, senin şeyindir yani. Nasıl bir anlam biçersen o yaşa ya da o ana, öyle... Şu ana kadar ben mesela hepsi Siirt'te çalışanları, Siirt'te çalıştım. Çok yoz bir yer. Hep böyle herkes kaçmaya çalışırdı. Ben orada sendika başkanlığı yaptım, şube başkanlığı. Çok keyif aldım mesela ben de bir şey yanımda var... Bulunduğu anı, bulunduğu ortamı kendine güzel kılmaya çalışan bir yanımda var. O yüzden hiç çalıştım hiçbir yerde ya da hiçbir anında şey hissetmiyorum yani, of ne kötüydü. Ya, Sur'u çıkarıyorum. Sur'da eksik kaldım gibi geliyor bana o yüzden ama ya ne kötü benim yıllarım olmuş demedim hiç yani. Hep böyle güzel hatırlıyorum ama tekrar yaşamak ister miyim? Hayır. Belki bir daha yaşarsam bu kadar keyif vermeyecektir bana. Ama bu haliyle hoşuma gidiyor yani hani. Düşündüğümde o anı hoşuma gidiyor. O an hoşuma gidiyor. O yüzden böyle de yaşamak, sanırım iyi de yapmışım yani. Sanki bundan sonrasını da bu tarzla gideceğim gibi geliyor bana. Çünkü şey değil, çok depresyona giren biriyim, çok sık giriyorum ama çok çabuk çıkıyorum işte. 2-3 dakikada hemen yenileyebiliyorum kendimi. O bir şey, avantaja dönüşüyor. Çok çabuk değişiyorum. Böyle gün içerisinde 4-5 defa depresyona girerim ama ne yapıyorum yani. Hani şey yapmam gerekiyor. Bu hayat geçiyor. Çok korkuyorum aslında bu zaman geçecek ve istediğim her şeyi yapmaktan eksik kalacağım gibi geliyor. O yüzden böyle bir şeyim var.

Ben işte ihraçtan bir yıl öncesi düşünmüştüm. Ben artık yurtdışı turları yapayım. Ama şöyle yapacaktım işte. Birkaç yıl gidip orada çalışıp böyle, sonra bir gezecektim. Sonra biraz çalışıp başka bir ülkeye, başka bir şehre gidecektim. İhraç oldum, zaten pasaportumuza el konuldu. Bir de bir tane dava açıldı. İki defa şey yaptılar. Yurtdışı çıkış yasağı konuldu. O engellendi böyle. İçimde o kaldı aslında. Yoksa hani çok

böyle şunu yapmak isterdim, yapamadığım dediğim çok bir şey yok gibi yani düşündüğüm de böyle zaman zaman. Ama hani o yurtdışı şöyle. Aslında belki de ben o zaman sadece ben olacaktım yani. Belki çok uzakta olacaktım ya. Burada çok uzaklaşamıyorum şikâyet ettiğim şeylerden. Ama orada çok hani kilometreler uzağında olacağım için belki kendime daha çok yakınlaşacaktım. Böyle geliyor bana. Belki de dönerdim ertesi günü, bilmiyorum ama hiç denemedim. Yani hani onu isterdim bir tek. Çok başka bir şey yok gibi. Yok çünkü çok da böyle çok şey yanım yok benim, çok azla yetinebiliyorum, şu çok azla mutlu olabiliyorum. Çok az insanla mutlu olabiliyorum. Çok az aşkla yetinebiliyorum gibi... O yüzden hani çok böyle şeyim de olmamasından kaynaklı belki. Yani ne yapmak isterdiniz de eksik kaldı sorusuna sadece bununla cevap verebilirim yani.

Şöyle... İlk açtığımız da hep böyle şeyde, o zaman işte çalışan sayımız da çok azdı. Çünkü müşterilerimiz de azdı. Bir de o zaman memurduk. Hani öyle hobi olarak yapıyorduk. Yemek yapmayı öğreniyorduk. Aşçının izinli gününde ben çalışıyordum ya da ortağım çalışıyordu. Mesela garsonluk yapıyorum ki çok zevk aldığım bir şey. Bazen şey diyorlar işte arkadaşlarımız geldiğinde, sen yapma artık yani. Bugün pandemi öncesi 23 çalışmamız vardı artık. İki kişi ile başlamıştık. 23 çalışan var sen yapma ama gerçekten ben şey diye değil, anlatamıyordum onlara. Ben kahvaltı sermeyi seviyorum mesela. Yani şey hoşuma gidiyor, o serdikten sonraki insanları hayran bırakacak şeyi görmek istiyorum. Çok ona izin vermiyorlar. Bazen engelliyorum kendimi işte. Onların işte, kendi işte, servis yapıyor, garsonluk yapar falan. Çok umursamasam da engelleyebiliyorum böyle. Yemek yapıyorum, garsonluk, işletmecilik yapıyorum. Yani böyle, tuvalet temizliyorum. Tuvaletleri hep ben temizlerim mesela. 23 çalışan olduğunda da ben temizliyorum çünkü, kimse, herkese böyle sanki küçük bir iş gibi geliyor. Bense kullandığım yeri temizle, hani şey... O yüzden böyle her iş her işi yapabiliyorum. İçecek hazırlayabiliyorum. Yemek hazırlayabiliyorum. O hazırladığım yemek ve şeyleri serebilirim... Gibi o yüzden belki çok seviyorum. Gerçekten belki de o yüzden seviyorum yani. Kendimle ilgili her şeyi orada gerçekleştirebiliyorum. Gerçekleştirebildiğim tek alan. Sendikalar biraz öyle olmuyor yani. Ya da sivil toplum örgütleri ya da siyasi partiler böyle olmuyor yani. Ben biraz şey, uçuk bir şeyim var yani. Şey, toplantılarda bunu biraz yapıyorum. O yüzden hani, burada çok karışım yok yani. Hani ben yapıyorum, ortağımda buna izin veriyor artık çok karışmıyor buna. İşte o yüzden keyif alıyorum. Orada artık bana ekonomik olarak katkı sunmasının dışında, gerçekten bu şeylerimi gerçekleştiriyor oluşu belki bağlılığımı artırıyor yani.

Böyle işte sakın, biz de şey var mesela, genelde böyle kafelere, işte bu tarz yerlere gidildiğinde 2-3 kişi hep telefonla uğraşır. Biz de hep böyle güzel bir kitlemiz var işte. Sohbet etmeye gelen insanlar geliyor, misafirler geliyor. Çok müzik yaptık işte. Birkaç, ilk açtığımızda şey dediler müzik olursa daha çok insan gelir. Biz de yaptık, gelmemeye başladı. Bizimkiler kaçtı müzikten. Sevmeyen bir kitlemiz var. Böyle hani gelip sohbet etmek isteyen bir kitlemiz var. Biz o kitleyi sevdik yani. Artık biz de onlara göre... Zaten ben de müzik şeyini çok sevmiyorum, gürültüsünü çok sevmeyen biriyim böyle, hani daha hafif. Şey gibi hissediyorum müziği böyle, sende bir şeyleri yaratacak ama kendisi yapmayacak bunu yani. Sana engel olmayacak. Senin o hayal kurmana engel olmayacak, düş kurmana engel olmayacak, plan yapmana engel olmayacak gibi, birilerini hatırlamana engel olmayacak. Yani o kendisi yapmayacak sana hatırlatmayı. Sadece öyle arka fonda böyle yavaş yavaş çalacak. Öyle de yapıyoruz şimdi. Öyle... Bütün şeyim, zamanım şimdi sendikayla ve öyle geçiyor. Çok bir şey yapamıyorsun. Bu pandemi biraz bu

anlamda da sıktı bizi hani. Tabi sadece bizi değil, tüm toplumu, tüm dünyayı etkiledi. Bakalım yani, hani. Şu an böyle gidiyoruz.

Diyarbakır azaldı. Yani hani vaka sayısı da azaldı. Bir pik yaşadı ama o pik de bir sürü kayıp verdi yani hani. Böyle bir sürü belki şey yaşadı, korku yaşadı. Gerçi o dönemde böyle rahattı ama bugün biraz daha gevşeme ve o şey var ya yani. Çok daha fazla rahat. Muhtemelen ikinci dalga gelecektir yani. Zaten hani beklenen bir şey ama bazen de hak veriyorum aslında yani. Hani ne yani, en fazla ölüm, bir de güzel bir ölüm şekli. Yani benim sevdiğim bir ölüm şekli aslında. Hastaneye yatıyorsun ve bir hafta sonra ölüyorsun. Yani şey yok, sürünme hali yok ya uzun şeyler. Kötü bir şey de değil, böyle bakan için hani ölüme çok, yaşama böyle çok anlam biçmeyip ya da ölümden çok korkmayanlar için çok da böyle şey değil. Mesela, biz ilk zamanlar annemi hep böyle kaçırdık. İki buçuk ay boyunca ben de hiç çıkmadım dışarı. Zaten her yerin kapalı olduğu bir yerdi. Sonra şey düşündüm, böyle bir yaşam olabilir mi yani? Dört duvar arasında bir yaşam... Bence 10 yıl sürebilir ya da 5 ya da 1 yıl keyifli bir değildir. Ben de biraz bıraktım. Çok artık şey yapmamaya başladı. Sanırım insanlar da böyle düşünüyor. Bu şekilde bir yaşam, bu yaşamda yol kat edilmiyor yani hani bir şey yapamıyorsun. Bir araya gelmek gerekiyor çünkü sosyal izolasyon yani niyetle, yani niyet bu aslında biraz. Buna da gelmemek gerekiyor sanki, mesela biz artık bir araya gelmiyorduk. Sendika toplantılarımızı böyle online üzerinden yapıyorduk. Bilgisayarlar üzerinden yapıyorduk. Çok sağlıklı geçmiyordu çünkü kararlar alamıyorduk. Sonra dedik, ya bir araya gelmeliyiz. Arkadaşlarımızı, cezaevinde olan arkadaşlarımızın ailesiyle görüşemiyorduk. Birbirimizle görüşemiyorduk. Gerçekten birine dokunduğunda, yahu dokunma hissi güzel bir his yani. Hani seni güçlü tutuyor yani hani şey. Yalnız olduğunda çok zayıfladığını hissediyorsun yani şey. Güçsüz olduğunu hissediyorsun. O anlamda ben de çok yadırgamıyorum yani bu kadar rahatlık şey gelmiyor bana. Ama sağlıkçı olarak tabi şeyi yapıyorsun yani hani. Evet, yine de dikkat etmen gerekiyor sonuçta. Bunu yapmıyor değiliz. Ama çok da gerçekten o sosyal mesafe dedikleri şeyi uygulamamak gerekiyor kesinlikle, neye mal olursa olsun. Yani değil mi? Ölüme mal olacaksa. Belki de bu yüzden sevmiyorum, belki dönebilirdim ama bu pandemi döneminden sonra asla dönmeyi düşünmem çünkü şey gördüm arkadaşlar da: cidden hepsi mat bakıyordu bir dönem. Yani böyle boş bakıyor çünkü çok yoğun. İnanılmaz yoğun çalışıyor arkadaşlar. Biz astarını ziyaretlerinde... Peki hadi böyle çalışılır mı arkadaşlar, gelin bir şey yapalım. Sonuçta bu devletin bir kabahati var burada, bir eksikliği var, dediğimizde ya da eylem yaptığımızda ya da işte isyan ettiğimizde kimse gelmiyordu. Mesela şey dönemleri işte, fazla para alındığında biraz daha sessizleşiyor, gürültü düşüyor ama işte döner sermaye kesildiğinde biraz daha yükseliyor homurdanmalar yükseliyor ancak yine eyleme dökme hali yok. O yüzden biraz daha, yani aslında memurluk biraz böyle yani. Onlar doğruyu yapıyor yani. Hani, şey diyor. Ben o işte ayda 5000, 6000, 7000 her ne alıyorsa, onun devamını bir şekilde sağlamak zorunda yani. O kendi üzerinde bir şey yarattı, oto kontrol yarattı. Nasıl davranması gerektiği, bir memur böyle davranmalı aslında. Yani aslında, değil mi? O çerçeve biraz o. O yüzden sanırım biraz daha antipatik geliyor bana artık. O dönüş biraz daha antipatik sanırım. Benim "****"da küçük bir bahçemiz var, o kendi yaşamını idame etmek için yeterli bir yer. Muhtemelen öyle kurguluyorum ama tabii zaman ne gösterir, bilmiyorum. Ama şu an kendimle ilgili kurguladığım şeyler bunlar. Bu şey, böyle çok artık o arkadaşlarımız keyif almıyordu yaşamdan. Ama hani o yaşam bile aslında şey geliyor onlara. O yaşamın sürdürülebilirliğini sağlamak istiyorlar yani o yüzden hani çok bir şey yapmıyorlar. Böyle çok fazla enfekte sağlıkçı var. Yani en son altı yüzdü sanırım. Tabii bizim bildiğimiz. Yani diyelim ki

işte hastanede pozitif, işyeri temsilcimiz bunlar bunlar pozitif dediği kişiler. Ama bence bu sayı bunun çok üzerinde. Çünkü bize ulaşmayan sayılar da var. Zaten şey genelinde 107 sağlıklı ölümü de söylenmişti.

Tütün ekiliyordu bizde. Şimdi kaldırıldı. Sonra tekrar izin verilmiş. Tütün ekerdik. Mesela saat 5'te kalkar, işte o tütünleri keserdik. Sonra işte kahvaltı yapar, 8 gibi de şey yapmaya başladık, o iplere geçirmeye başladık. Böyle geçti. Sanırım işte okul döneminde, yazın gelirdik. O tütünü ekerdik. O böyle gün ağarmadan, işte tarlaya giderdik, işte tütünlerin arasında. Tabii onlar tütün koparırdı bizim büyükler. Biz şey yapardık orada, karpuz, salatalık ve kavunlar olurdu. Biz daha çok onlara saldırdık ama hakikaten o çocukluğumuzda da iyi çalıştık yani. Şey, düşündüğümde ben şey diyorum, biraz tırnak içinde, şanslıydık belki çünkü çok fazla yapmadık, hani o son iki, sonlarda olmamdan kaynaklı. Ama yine de bir şeyimiz ineklerimiz vardı mesela. Annemin inekleri vardı. Bizden daha çok severdi ineklerini. Ve şeyi yapardı işte, benim babama verirdi işte, kaymağını, sütünü. 10 tane çocuğa, satardı annem, kendi ineğinin yemini karşılayabilmek için satardı o sütü, sadece babama torpil geçirdi. Bir de erkek çocuklarına. Bir şey vardı. Bir de ineği işte, şeye götürünlere verirdi, otlamaya götürünlere işte. Bir hakkı doğuyordu, oradan bazen alabiliyorduk. Ama o kaymak hep böyle, hep nefret ettim. Hep babama giderdi yani o yağurdun kaymağı. Biz götürür satardık ama ona giderdi yani. Annem, daha çok oydu, onun hakkıydı yani. Babam da zaten bizde "****"da Tekel vardı. Ya tütüncülük yapıldığı için, tütün yapıldığı için yani daha çok şey vardı. "****"un geçim kaynağı da hep oydu. Bütün erkekler orada çalışırdı. Hatta sonrasında kadınlar çalışmaya başlamıştı falan orada. O yüzden "****"daki kadınlarda orada çalıştığı için ekonomisi vardı. Biraz daha böyle şeydi, mesela benim yengem öyleydi. Abim ona ses çıkaramaz, ona şey yapamaz, diklenemezdi. Biraz daha ekonomisini kazanmasından kaynaklı, "****" kadınlarının bu yanı da var yani. Biraz daha böyle şeydiler, çalışabilen kısım için söylüyorum. Diğerleri yine bahsettiğim o çizgideydi. Öyle.

Ya lisede, 13 yaşında geldim. Ya işte ablam vardı. Hemşireydi ablam da. Benim abimlerle yaşıyordu. Abim ve yengemle. Zor geçti onun biraz o dönemimiz. İşte, ben okulu bırakayım mı? Çünkü daha annem, annemi çok özlüyordum yani. Hiç... Şeyini almıştım, hep onu kokluyorum falan. Belki çok 13 yaşında biraz şeydim. Yani biraz o vardı. İşte yazın giderdim "****"a hep böyle şey yapardım, çok ben çok çabuk ağlayan biriyim. Ablam gelirdi işte. Defter ya da kalem isterdim. O gelirdi, ben ağlamaya başladım. Hala da anlam veremiyorum, niye ağladığını bilmiyorum ama bir şey vardı. Çok sıkılırdım falan. Sonra alıştım. İşte dördüncü sınıfa geldiğimizde hatta şey yaptık... Bir Nevroz yaptık okulda. Bizim o zaman Müdür Yardımcısı asker eşiydi. Asker ya da polis eşiydi. Polisleri çağırdı. Geldiler tüm arkadaşlarımızı topladılar orada. Sonra işte birkaç gün sonra beni de aldılar. Belki onu anlatabilirim aslında. İşte arkadaşlarımızı aldılar ve hepimiz korkuyoruz. Yani ne kadar cesur olabiliriz ki? Çünkü şeydi Nevroz, aslında "****"da apolitik ama şey yakılır yani. Böyle geleneksel işte, teker yakılır ve ateş yakılır. Üzerinden hoplanır. Böyle keyifli bir şeydi. İlk defa o korkunç yanını gördüm yani hani. Bir de yeni geldim Diyarbakır'a. Hani "****"da böyle şeyler çok olmaz. Sonrasında Nevroz'a gittiğimde mesela cop da yedim. O zamanlar biber gazı yoktu. İyi olduğu dönemlerdi o zaman. Sadece yakalayabiliyorlarsa dövüyorlar falan. Böyle işte, ilk Nevroz'umuzu okulda yaptık. Polisler geldi aldılar arkadaşları falan. Sonra isim almışlar onlardan. O dönemler çok öfkelenmişim isim verenlere de şimdi düşününce, yani 15 yaşındaki bir çocuk tabi ki, ben de muhtemelen verirdim yani katılanların ismini. İşte sonra, birkaç gün sonra, beni de almaya geldiler. Ben o gün okula gitmedim, tesadüf. Yani biraz şanslıyım ben. Genelde gözaltına alınacağım zaman o gün gitmiyordum. Gerçekten haber almıyorum. Bazen diyorlar, haber mi alıyorsun? Şanslı görüyorum kendimi

ama ertesi gün tıpış tıpış gidiyorum tabi. Şeye gittim, işte haber geldi. Arkadaşları aldılar. Senin de ismin var gibi. Neyse ben ertesi gün, anneme söylemiyoruz tabii ama okula gitmem gerekiyor. Yani hani şey, alınacaksam da ne zamana kadar kaçabilirim? Ertesi gün gittik ama ben böyle 2-3 kat giyinmişim işte çoraplar, 2-3 kat şey çorap giymişim, külotlu çoraplar. Kazak giydim falan. Zaten kiloluyum böyle kocaman bir şey olmuşum. İşte ablam sendikacı da o zaman, o dönem sürgündeydi. Annemle babam vardı, kışın geliyorlardı Diyarbakır'a yine. Böyle ablamın arkadaşı götürdü beni okula. Sonra polisler gelip bizi aldı. Biz işte şeye götürüp tabi kafamıza şey yapıyorlar, elbiselerimizi kafamıza çektiriyorlar falan. Ben de merak ediyorum. Korkuyorum da. Bir de şeyler. Bu bahsettiğim yıl 98 yılına denk geliyor. Şey yapıyor. Böyle yüzün kapalı ama oradaki polisler dışarıdaki kadınlara laf atıyor. Böyle yoldan geçen kadınlara böyle şey yapıyor falan. Sonra bizi böyle karanlık bir yere götürdüler. Hücreymiş, yani öyle gittim. Hatta ben daha farkında değilim. Birazdan gideceğiz bırakılacağız. Meğerse bizden önceki aldıklarını hani bizle beraber sorgulayıp öyle bırakacaklar. İçeridekiler de bize öfkelenmiş hani, niye erken gelmediler gibi. Gittim benim çok yakın bir arkadaşım vardı. Böyle koştu bana doğru. Ben de ellerimi açtım. Bana sarılacak sandım. Baktım polise doğru gitti ağlamaya başladı. Bizi ne zaman bırakacaksınız gibi. Sonra işte ifadelerimiz alındı. Tabii bu arada şey oluyor işte. Bizi parmak izine falan götürüyorlar. Ben de merak ettim böyle kafamı kaldırmaya çalıştım. Darp ettiler. Şeyimize dokunuyorlar, ya küçücük ama o polisler her yerinize dokunuyordu. Hani o hala mesela gözaltına alınmaktan bu yüzden çok böyle şey yapıyorum yani. Bazen bizim arkadaşlar... Böyle şey diyorum, valla ben kaçarım, kusura bakmayın hani. Böyle bir şey olduğunda ama kaçamıyorum. Yine alıyorlar gerçi ama bu sefer bu kadar dokunamıyorlar. O zamanlar gerçekten de bir şey diyemiyorsun. Şeyi düşünüyorum, sonrasında işte o tecavüz edilenler böyle ediliyormuş. Ses çıkaramıyor sonrasında. Ondan sonra aynı günün akşamı bırakıldık zaten. İlk gözaltı deneyimim zindan orada oldu işte. Akşam işte sendikacılar falan. Belki de sendikayı minnetim bu yüzden. Sonrasında devam ettiriyorum hala. Böyle ablam sürgündeydi ve gerçekten bana yakın bir ilgi göstermişlerdi. Ben okuduğum yıllarda ablamla okudum. Ablam sendikacıydı. Genel merkez yöneticiliği falan yaptı. Şeye gelirlerdi mesela. Toplantı yapıldı. O dönemler şeyde yapılmazdı. Sendikalar baskı altındaydı. Hep evlerde alırlardı toplantılarını. Hep böyle anlam vermeye çalışıyorum. Bana bir de çok karizmatik bir iş gibi gelirdi. Bugün düşündüğümde hiç öyle değilmiş. İçinde olduğundan mı? O dönem böyle, sigara içiyorlar, araya çıkıp böyle şey bıyıklı adamlar işte, kadınlar böyle. Böyle, hep böyle sempatim böyle gelişti. Aslında şey devrimci olma sempatisi biraz öyle gelişti. Ablam sürgün edildikten sonra yine bir şey yaşadım, o özlemi. Tam alışmaya başlamıştım. Bu sefer ablam Tokat'a sürgün edilmişti. Kalabileceğim hiçbir yer yoktu. Apar topar gitmesi gerekiyordu. Abimlerde kaldım işte o dönem. O biraz sıkıntılı geçti. 1 ay kaldım. Sonra kendi arkadaşlarımla bir yer tuttum. Orada kaldık. Yani hani böyle geçti işte.

Çok okula ilgili çok bilmiyorum... Hani böyle çok şey yok gibi. Ben yapamıyordum. Mesela ben anestezi teknikeriyim. Entübe etmemiz gerekiyor. Ben hiç entübasyon işini beceremiyorum. Hatta şey diyorlardı... İşte o ablalar. Sen nasıl mideye giriyorsun? Ben hep akciğere gireceğime şeye mideye giriyordum, direkt böyle... Herhalde aceleci bir yanım var benim. Çok sabırsız bir yanım var. Direk böyle girince tabi yanlış bir yere gidiyorsun. Şey, ya biz yıllardır, 40 yıldır çalışıyoruz, mesela şey yapıyorlar, biz giremedik hala Özefagus'a. Sen nasıl beceriyorsun? Gerçekten bayağı sonra şey yapınca, pratik kazanınca zormuş. Ama ben, inanmaz bir aceleci yanım var. Çok sabırsızım, çok aceleciyim. Bir de böyle biri bana bağırdığında çok çabuk irite olup ben çok cazgır olabiliyorum yani, öyle bir şeyim de var.

Onu bilmiyorum. Hala da şeye, mesela sakız... Yanımda sakız çiğnenmesi beni çok rahatsız ediyor. Tespih... Muhtemelen, yani şimdi de hatırlıyorum. Çocukken o taciz... Mesela o bakkala gidiyorduk işte. Oramıza buramıza dokunuyordu gibi. Muhtemelen onunla, ondan kaynaklıdır yani. Biri sakız çiğniyordu, biri teşbih çekiyordu ama... Çünkü bu durum beni rahatsız ediyor. Mesela arabam yoktu öncesinde ya da işte Lice'ye, işte Siirt Kurtalan'a gidebilmek için minibüs kullanıyorduk. E, minibüste de hakikaten erkekler ya teşbih sallıyor ya sakız çiğniyor. Bu sürekli böyle şey, beni rahatsız etmeye, artık böyle şey yapıyorum, bağırırım geliyordu böyle. Şeyi bulmaya çalışıyorum, hani şey bulursam, öyle inanıyordum, nedenini bulursam bunu aşabileceğimi düşünüyordum. Hala da bulabilmiş değilim tabii. Niye böyle? Belki de... Hatırlamıyorum yani, hani şeyi hatırlamıyorum. Hatırlayabildiğim bunlar yani. Böyle hala sakız ve tespihten inanılmaz rahatsızlık duyuyorum yani. Muhtemelen bütün kadınlar duyuyordur sanırım, aynı çocukluk evreleri. Şey yani, bende var o.

Sanırım bu yüzden ben araba aldım yani hani. En azından senin yanındakileri seçebiliyorum şimdi. O dönem seçemiyorsun... Minibüse biniyorsun şey, araba ihtiyacım çok oldu o dönem. Yani öyle aldım. Bayağı böyle, tabii o memurluk koşulları ile biraz zorlanarak aldım ama hala yaklaşık 10 yıldır falan hep arabam var yani. Arabamı sattığım zamanlarda yine toplu taşıma kullanmıyorum. Bisiklet... 35. yaşında bisiklet kullanmayı öğrendim. Hiç bilmiyordum. Biz çocuklukta kullanmazdık, erkek çocukları kullanırdı bisikleti. İşte ben 35 yaşında, ben artık kullanmam gerekiyor, deyip kullandım. Gerçi şimdi iyi sürüyorum. Turlara çıkabiliyorum falan. Arabam olmadığında da bisikleti ulaşım aracı olarak kullanıyorum. İyiyim, iyi yani. İnanılmaz. Şey, motor... Bir ara bir arkadaşım şey aldı... Ben çok özgüvensiz biriydim işte şey de. Şeyi hatırlıyorum, işte küçük, birinci sınıfta falan. Demek ki iyi yazmışım ya da iyi okumuşum. Öğretmen beni tahtaya kaldırırdı. Ben şey, dalga geçeceksin diye kaldırıyor sanıyordum. Ağlıyordum. Mesela alkışlatırdı. Ben mesela o alkışlamayı bile şey sanıyordum, yani yuhalama gibi. Cidden böyle sanıyordum. Beraber biraz özgüvenim geldi, bir şeyler yapabiliyorum. Bir de işte belki Siirt'te sendikacılık, sendika başkanlığı. Direkt sendika üyesi oldum, sonra başkan oldum. O dönemde kimse bulunamıyordu. Belki de bu yüzden hani şey, çünkü Siirt küçük de bir yer. O yüzden kadın aktivisti de az bir yerd. Hani, o yüzden şey, böyle bir şeyim gelişt. Ben yapabiliyorum bir şeyler, artık beni yuhalamaya değil, gerçekten alkışladıklarını şimdi düşünüyorum biliyor musunuz? Yani, bir 10 yıl öncesi falan düşünmeye başladım. Aslında o gün hoca, öğretmenimiz beni küçük gördüğü için çıkarmadı tahtaya. İyi bir şeyler yapmıştım ve çok çok inanılmaz özgüvensiz biriydim. Hala da aslında bunu aşabilmiş değilim. Ama belli bir şeye geldim, noktaya geldim en azından. Ben bir de çok unutkanım. Siz bir şey sormuştunuz. Ha bisiklet aynen. Bisikleti de öyle sürdürdüm. Şimdi şeye gittik, Adalara gittik bir arkadaşım. O bisiklet kullanmayı biliyor, Ada'da, Büyükada'da herkes bisiklet kullanıyor. Başka şey yok. Ben de dedim öğrenmem gerekiyor, orada. Peki, yapabilir misin? dedi. Bilmiyorum, hiç binmedim ama dedim, bence giderim dedim. Gerçekten düştüm. Mesela oradaki turistlerin ayağına çok düştüm. Onlar çok üzülüyordu. Dalga geçenler de çok oldu ama dedim burada öğrenirsem öğrenirim. Öyle de oldu sonra geldim Diyarbakır'da işte kaldığım yer vardı, bir yerde bisiklet kullanmak için elverişli bir yerd. Orada geliştirdim vesaire sonra kullanarak şey yaptım. Geçen yıl bir arkadaşımın motoru vardı. Motosikleti vardı. Bak, dedi, düşersen. Ama dedim, şey de denedim. Ben denedim dedim. Dedi, yani yapabilir misin? Bilmiyorum ama bence yaparım, dedim. Gerçekten onu da aldım kullandım ama sonrasını devam ettirmedim. Muhtemelen yaparım onu da yaparım. Böyle bir şeyim var... Bence yaparım diyorum yani. Hani şey. O iyi bir şey yani

hani. Şey, yapabileceklerimi bilmek. Belki de hani o bahsettiğim az önce o özgüven şeyinin yerine oturmasını sağlıyor. Gerçekten o kendimize güven olmadan belki de beni çocukluğuma dair hatırlamak istemeyişim buydu. Kendimi hep ezik görmek ya da şey gördüm özgüvenin gerçekten çok eksik oluşu... Bugün artık o noktaları asıyorum. Aştığım andan sonraki yaşlar zaten hoşuma gitmeye başladı yani. Artık kendimi tanıyorum aslında. Bana biçilen şeyler değil, daha çok benim istediğim şeyleri açığa çıkarmaya başladım. Yaşam daha çok keyif vermeye başladı bana. Öyle. Bisikleti de öyle öğrendim. Muhtemelen bir tane uçak verseler bana, kullanmadım ama kullanırım derim yani. Tabi, onun sonucu biraz daha ağır olabilir.

Aynen. Ya şey, ben şey aldım biliyor musun? Ben işte, ben hep çocukluğumda bahçeli yerlerde büyüdüm. Hani şey böyle meyve ağaçlarımız vardı işte. Bir de bizde şey vardı. Sadece meyve ağacı ekilmezdi. Hayvanlara da ağaçlar dikilirdi, diğer canlılara. Ya "****"un böyle özgün yanları vardı. Evet, böyle siyasi bilinç yok mesela. Hala şey yapılır, işte aşiret ne derse gider erkekler yapar ama kadınların öyle bir yanı var mesela. Ağaç ekilecekse hayvanını da düşünür. Annem şey, ineğini sevmesi biraz buradan geliyor. Çünkü ekonomisini sağlıyor. Ona çok saygı duyardı annem. Hani mesela hala dişi ineklerin kesilmemesi gerektiğini falan şey çünkü doğuran, seni doğuran bir yanı var. Hani o yanı var ya, doğal toplum dediğimiz şey var ya... Bu doğal toplumu "****"da kadınlar, ben öyle görüyorum ya, kadınların üzerinden şekillendiriyorum bugün o doğal toplumu. Öyle bir şey vardı. Şimdi evimizi abim, benim bir büyük abim işte bahis oynadı falan... Bayağı borçlandı, bir iki tane şey var işte, 2 dönümlük bahçeler. Tütün ettiğimiz yerler. Onların işte bir ikisini sattılar. Sonra işte biz dışarıya çok rahat çıkamaz olduk. Yani hani böyle bugün bile "****"a artık gittiğimde, annem yazın gidiyor, çok böyle keyif almıyorum çünkü o meyve ağaçlarını görmüyoruz artık. Yani o şeye dair, çocukluğuma dair çok şey yok. Ben bir gün dedim, bahçeli bir ev alacağım Diyarbakır'da kendime. Bugün, bir ay önce aldım. Yani böyle de denk geldi, çok güzel. Hani bir şeydi, ağaç diktim meyve ağaçları. Bizim bahçede olan tüm meyve ağaçlarını diktim yani. "****"daki tüm meyve ağaçlarını diktim Hep şey var "****"da, gerçi ben Diyarbakır'da gördüm o salkımsöğütleri. Hep bir gün orada olsun istemişimdir. Onu diktim mesela. Böyle hani şeyi yapıyorum, yani mesela, hani biraz o çocukluktaki şeyleri yapmaya çalışıyorum. Öyle. Ya şeftali var, armut var, ayva var, vişne, kiraz, incir. Gelirseniz bahçeme, getireceğim size.

Ya, şöyle... Ben "****"cayı biliyorum, cidden hala "****"ca... Şeyi araştırıyorum. Mesela, muhtemelen işte o şey dönemi, asimilasyon dönemi. İşte batıya ve doğuya o yer değiştirmeler döneminde işte Araplar da "****"a geliyor. İşte köyler, kırsal Kürt, Kürt Dili hâkim. Ama merkezinde, biz merkezinde doğduk. Böyle Arapça denirdi bize ama sonrasında Hatay'a gittiğimde ya da Siirt'te yaşadığımda aslında kullandığımız şeyin Arapça olmadığını... Ama onların söylediklerini de anlıyorum. Ancak karşılıklı bir sohbet geliştiremiyorum. Çünkü Kürtçe karışık. Ermeniceye çok bilmiyorum. Vakıflar köyüne gitmiştim Hatay'da. Şey demiştim hatta ya burası bana ne kadar iyi geldi. Acaba var mıdır bizde bir Ermenilik? Sanırım var. Yani hani şey, annemin nenesi Ermeni'ydi. Muhtemelen genelinde de öyledir. Ha bir de şeyde, annemin bir Ermeni bir komşusu vardı. Şey diyorum, bazen soru soruyorum. Siz oruç tuttuğunuzda, onlar tutmadığında sinirlenmiyor muydun anne? Diyor, yok, niye sinirleneyim? Babam sinirleniyormuş, ama o sinirlenmiyormuş. Diyor, onun dini değildi ki! Bu şey var ya, mesela hala orada o şey vardı, o hoşgörü vardı yani. Bahsettiğim 50 yıl öncesi belki. Diyor, vardı bizde. Hatta şey, büyük bir kısmı saklanırdı.

Ermeni olduğunu söylemezdi işte. Müslümanlığa geçmişti vesaire. Hala devam eden böyle bir şey vardı. Ya “****”caya hala da anlam veremedim ya. Nasıl bir dil? Bizim dışımızda, “****”ların dışında bizi anlayan yok. O açıdan avantajlı oluyor, kimse anlamıyor bazen öyle gizli konuştuğumuz oluyor yani. Hep, şey yani, çok böyle ilginç bir dil. Muhtemelen toplama bir dil. Bir grameri yok yani.

Yaşlı biri vardı. Onunla biz sohbet ettik ama onu da çok anlayamadım yani. Hani belki ben o dili belki “****”cayı da çok az kullanmam da... Diyarbakır'a geldikten sonra, 13 yaşında Diyarbakır'a geldim. Ondan sonra Kürtçe vardı ve Türkçe hâkim diller. Bu ikisi de. Belki o yüzden de bir unutmama söz konusu olabilir, çok hani şey yapmadım ama, şey var, belki de Ermenilere duyduğum da hani böyle, senin öteki de olmandan kaynaklı, hep ötekine sempati duyarsın ya. Ermeni köyünde böyle bir şey hissettim, ben de olabilir miyim? Gibi böyle birazcık da şey hissettim, çok da yakınımda yoktu yani hani. Çok şey olmadı ya.

Her yıl gidiyorum neredeyse yani, mesela. Seviyorum.

Ya şey ya o kadın kimliğim benim muhtemelen ailede oluştu. Yani hani şey. Ama siyasi kimliğim okulda oluşmaya başladı. İşte ilk gözümlüyle yani hani oluştu. Böyle de gitti. Yani tabii Diyarbakır çok farklı değil diğer kentlerden yani o kadının yapısı olarak. Ancak biraz daha belki o siyasi atmosferin verdiği bir şey, biraz daha aslında içinde siyasetin. İşte belki de biraz o işi temsilîyetlerle vesaire biraz daha seni içine katıyor mesela. Benim ısrarla sendikada oluşum, biraz hani o kadının da dâhil olması iyi de oluyor aslında hani öyle ama, ne kadar istersek isteyelim ya da ne kadar zorlarsak zorlayalım, sanırım eksik kalıyor yine de. Onu çok yansıtmıyoruz, o kadını, çünkü şey, bahsettim ya muhtemelen hepimizde özgüvensizlik vardır. O geçmişe dönüp arama hissi var. Nereden geliyor bu? Sanırım bu özgüvensizlikle o erkeği çok şey yapamıyoruz, savaşıyoruz onlarla. Gerçekten inanılmaz. Bazen diyorum, siz çok kurnazsınız diyorum bizim arkadaşlara. Nasıl düşünebiliyorsun? Nasıl yapabiliyorsun bunu? Senin doğan gereği de bu çok elverişli değil sana. Yani sen çok şey yapamıyorsun. Kurnaz davranmıyorsun. Ama biraz daha şey, “****”a göre değerlendiriyorum. Ben İstanbul'da da gidiyorum işte hani böyle Türkiye'deki birçok şeyi gezdim. Kadını biraz daha özgürleşmiş buluyorum aslında. Daha çok müdahil yaşama. Ya da geleceğine dair daha çok müdahil olabiliyor. Bu da belki o siyasi atmosferin, Diyarbakır'ın, mesela sıradan bir kent değil, değil mi? Yani, herkesin algısında. Bundan da kaynaklı bir model aslında. Ama tabii yeterli mi? Elbette değil. Yani muhtemelen, şey derdi bizim arkadaşımız, muhtemelen diyelim ki biz, bir gün Kürdistan özgürleşse bile, kadının erkekle savaşı yeni başlayacak. Bence o zaman daha kızgınlaşacak bu. Çünkü açığa çıkacak. Şu an sadece sen kimlik üzerinden şey yapıyorsun. O zaman kadın üzerinden yapmaya başlayacaksın. Şu an belki taleplerin o çerçevede gidiyor. Ama şey yani, hani böyle, bilmiyorum çok böyle, Lice'de çalıştım mesela. Hani hep böyle şey, o son kayımdan sonra, şey yazılmıştı işte. Ben ihraçtan sonra gittim işte, örgütlemeye gittiğimizde, tam böyle girişine şey yaptılar işte, Türk bayrakları, tek dil, tek din, tek vatan gibi. Şey düşünüyorum işte, bir insanın canı bu kadar acıtılmaz. Yani muhtemelen rahatsız olunmayacak bir şey aslında yani hani o bayraklardan mesela ama burada özellikle yaratılmak istenen bir şey çünkü onların çocuğunun çocuğu gerilladır. Yani, köyleri yakılmış, mesela insanları yakılan yerlerden sağ çıkarmamışlar, böyle bir travma atlatmış. Yani sürekli böyle bir şey var. Şeyi hatırlıyorum ben, Lice'de çalışıyorduk. Bir gün arkadaşlar aradı, hastaneye basılmış ve savcılarının tümüne silah dayanmış. O ilk dönemlerdi. Darbeden önceki dönemdi. İşte, Sur eylemlerinden sonraki dönemler. Bütün köylere giriş çıkışlar yasaklanıyordu falan. Böyle hep sanki oraya haksızlık yapılmış,

Diyarbakır'da biraz böyle haksızlık yapılmış gibi geliyor yani. Lice daha çok böyle... Ya bir de bazı şeyler, şimdi Diyarbakır'da da var. Erdoğan'ın ve Türk bayrağı bütün sokakları falan, gelmişsiniz, görmüşsünüzdür. Normalde dikkat çekmeyen şeyler ama o savaş sonrası şey gibi, ben senin yerini zapt ettim. Ben senin yerine aldım. Ben senin sahibimim, der gibi ve gerçekten bu insanın canını çok yakıyor. Yani muhtemelen Erdoğan'ın resmini gördüğümde ben bu kadar rahatsızlık hissetmiyordum ama ondan sonra yani bu algıyla veriliyor oluşu gerçekten çok rahatsızlık verici. Ve hiçbir şey yapamıyorsun. Mesela siyaseten de sen aslında bu dönem yani tıkanmış çünkü hiçbir şekilde sana izin vermiyor. Mesela biz basın açıklamaları yapıyoruz, geliyor alıyor. O yüzden basın açıklamalarımız sürekli onla on beş arası kişiyle gidiyoruz ısrarcı kişiler. Çünkü gerçekten hani insanların bu yönlü kaygıları var yani hani. İşini kaybetme kaygısı var, yaşamını kaybetme kaygısı var. Böyle sürekli, sana nefes aldırıyor. Öyle iki artık hastane önlerinde, dışarıda yapma. Artık yaptırmıyor sana, istediği yerde. Ya mesela şey diyebiliyor. Sanat sokağında yapmayacaksın, işte başka bir park gösteriyor, bir iki yapıyorsun. Gözaltı. Sonra sayın azalıyor. Sen onun verdiği yeri kullanıyorsun. Bir süre sonra şey, en meşru yer hastanelerin önü ya... Orada bile engel koymaya çalışıyor. Şey diyordu, burada basın açıklaması... Peki biz nerede? Şey dedim hatta, dalga mı geçiyorsun? Artık bu kadarı da fazla. Peki, biz dedim, her gün arkadaşlarımız ölüyor. Ne yapalım yani. Hani yani nasıl yapılabilir yani? Böyle bir şey. Hani bu dönem gerçekten böyle, sanırım Sur'dan beri her şey söylüyordum. O Cizre'de bizim bu kadar tutukluluk halimi şeye bağlıyorum ben. O Cizre'de insanlar yandı, öldü ve biz bir şey yapamadık Şey dedim ya, Sur yıkıldı ve ben bir şey yapamadım. Aslında bendeki o his sanırım bütün topluma sirayet etmiş bugün. Kendinden tiksiniyorsun. Nefret ediyorsun. Artık daha ne olabilir ki? Diyorsun. Hani artık yaşama bir anlamda biçmiyorsun. Sanırım bu sessizlik bu dinginlik hali biraz kısmen, biraz bununla bağlantılı. Tümüyle değildir elbette ama biraz da bununla bağlantılı. Artık sen gerçekten kendini sevmeme halin kötü artık. Çünkü kurtaramadın onları, Sur'un yok olmasına izin verdin. Yani aslında öyle şey. Biraz bu sessizliğimiz biraz o. Çıkmak istiyoruz hani o sessizlikten ama bilmiyorum. Nasıl olur bilmiyorum. Umutsuz asla olmadım hiç, hiç olmadım. Gerçekten inanılmaz umut var bende. Yani şey, Paris komününü örnek verirken, umut var bende. Bir gün tarih yazacak. Gerçekten bir gün çok güzel bir yaşama sahip olacağız. Düşlediğimiz yaşamı gerçekleştireceğiz. Sadece şey değil, toplum olarak değil. Kadınlar olarak da bunu yapacağız. Ancak bu dönem bunu yaşayabiliriz. Bazen mücadele etmek beni yoruyor. O depresyona sık sık giriyorum dedim ya. Gerçekten mücadele etmekten sıkılıyorum. Mesela âşık olmak istiyorsun sadece bazen. Çünkü bu mücadele buna izin vermiyor. Gerçekten... Ya da serserilik yapmak ya da içmek istiyorsun sabahlara kadar. Hani bunu o şey yaptı, sanki mücadeleyi, seni biraz engelliyor gibi. Çünkü sürekli, sürekli sanki basın açıklamalarını katılıyor muşum gibi geliyor. Sürekli eylemlere gidiyormuşum, sürekli toplantılara gidiyormuşum gibi geliyor bana. Bu beni, yani hem bazen mücadele fikri bana antipatik gelebiliyor ya da isyan etmek fikri. Çok yordu artık gerçekten, her şey sanki 25 yaşından sonra sürekli bu haldeydik. Dediğim şeyleri yapmaya özlem duyuyorum, yapmak istiyorum, bazen yapıyorum. Hani böyle şey ama daha çok sanırım şey yapmak istiyorsun.

Yani hani o, olur... Olacak herhalde. Olmalı yani. Başka bir yaşam mümkün değil yani. Olacaktır da... Şeyde, hani bu umudum şurada başlamıştı, bir gün KCK operasyonları vardı. İlk KCK operasyonları hani hatırlarsınız. Her yerden herkes alınmıştı. Sonra ben şey okudum. Gazete okuduğumda bir yerde işte, kadınlar bir şeyler yapıyor. Başka bir yerde başka bir kadın. Şey bir şey... Hala ediyor, bitmiyor. Yani gerçekten bitmiyor. Yani o bitmeme hali sana umut veriyor işte. Ya gerçekten yüzlerce kişi, binlerce kişi...

Bunu şey için söylemiyorum, kaba bir siyasi şey olarak söylemiyorum ama gerçekten bende o umut var. Mesela biz burada sohbet ediyoruz mesela. Bu ben de, benim düşüncelerimi, ne olduğumu duymak isteyen birileri var gibi geliyor bana. Bu benim için umut verici bir şey. Ya da işte biz başka bir yerde kadınlar işte, farklı bir çıkış arıyor. Bu benim için umut verici bir şey. İki üç, sayılar azalabilir bence. O çok böyle şey değil, yani daha önce yüzlerce kişi aynı masanın etrafında olabilir. Bugün 5 kişi ile sınırlı olabilir. Ama o fikirler orada konuşuluyor ve hayata geçirebilecek kitleleri de oluşturacak yani.

Yani, o depresyondan çıkma halim öyle. Yani o sık girme halim, mücadelenin, sanırım beni çok, çok giriyorum. Çıkma halim de belki böyle. O an, engel değil ki yani sen sinemaya gidebilirsin, kitap okuyabilirsin, âşık olabilirsin, içki içebilirsin. Yani ona da hani böyle sanırım hepsini iç içe yaşamak iyi gelebiliyor yani.

Gerçekten o fotoğraflar, yani muhtemelen herkeste zaten aynı şeyi yarattı. Hiç konuşmadık o fotoğrafların üzerinde biliyor musunuz? Ya çok böyle işte siyasi değerlendirmeler falan yapılıyor ama sendeki o duyguda yarattığı tahribatı hiç konuşmuyoruz birbirimizle ama... Ben de sanki sizde yarattığı ile bende yarattığı arasında fark yok... Ya da işte Lice'de herhangi bir insanda yarattığı arasında fark yok. O işgal hali, ya aslında işgal şeyi kötü yani, o hissi kötü. Artık benim değil buralar. Senin olmayan bir şeyi sevemezsin sen, değil mi? Hani, sana ait olmayan bir şeyi benimseyemezsin ya da. Sanırım hepimizde bu var. Bir de gerçekten Sur ve Cizre olayları, yani burada yaşayan halk, şey gibi düşünüyorlar. Orada insanlar ölmüşse senin payın var, Sur yıkılmışsa senin payın var yani. Ben öyle bakıyorum yani her şeye. Bence bunu düşünen bir sürü insan da var yani. Gerçekten öyle de aslında biraz. Kendinizi çok şey yapmayalım. Biraz da öyle. O şey de kendinden tikslenme hali kötü bir şey ya. Hiçbir şey yapamıyorsun ondan sonra. Bizim bir motivasyonuna ihtiyacımız var. Bir şey yapabilmeye ihtiyacımız var. Onu gerçekleştirsek sanki bir, birbiriyle bağlantılı olarak tekrar şey, canlılık sağlanabilir gibi geliyor bana. Sağlanır da... Böyle yaşanmaz ki yani. Başka bir yaşam olmalı zaten. Gerçekten böyle de yaşanmıyor yani.

Seviyorum onu çok. Şey ya, bazen şey söylüyorlar, bazen yalnız kalma isteği birini eve atma isteği değil yani. Yalnız da kalma isteği ama bu yanındakileri sevmeme duygusu da değil. Yani hani, bu şeyde. Kışın geliyor, yazın dönüyor annem. Onu hep şey düşünüyorum. O sanırım işte 2017'den sonra, ben şey diyorum ya, 28-29 yaşından sonra kendimi gerçekleştirdim. O da bence babamın ölümünden sonra. Çünkü hiç izin vermedi ona yani. Yeni yeni keyif alıyor artık o. O yüzden o şeyi sağlıyorum ona yani. O şeyi yaşasın. 76 yaşında. Hani o kalan son birkaç yıllık ömründe bunu yaşasın istiyorum. Bunun için çabalıyorum. Zaman zaman sendikaların yarattığı, mücadelenin yarattığı bıkkınlık burada da oluyor ama sonrasını düşündüğümde keyif bile veriyor yani.

Ya düşük ayak var onda. O da çok, şey olarak, genelde uyuyor böyle. İşte şimdi bahçeli olunca, bahçede geziyor falan. "*****"a gittiğinde bahçemiz var. Köy evi. Şey hani, küçük bir bahçe var artık. Diğerleri satıldı ama şey... Yani öyle çocukları geliyor yanına, çok keyif alıyor. Bugün şey vardı, biliyor musunuz? Bugünle... Ben bir ara artık utandım size bu teklifi vermeye. Çünkü çok erteledik falan... Bugün bütün çocuklarını çağırdı, kendince işte yeni evde. Kimseye söylemiyoruz, aramızda kalsın. Mevlit verdi. Ben hiç dine hoşgörülle bakan biri değilim. Antipatik gelir bana. Ama gittim mevlidi dinledim çünkü ona iyi geliyor

yani. Ve bütün çocuklarını çağırdı. Pandemide benim gerçekten çok karşı durduğum bir Şey. Muhtemelen bugüne kadar hepsini ayrı ayrı gördü. Çok kısıtlı görüŐtü, işte balkon altından gördü. Sadece işte maskelerle falan. Bunu zlem duydu. Ben de Şey düşündüm işte, bizimkiler Şey dedi, yanlış bir Şey mi yapıyoruz? Ben de Şey dedim, hani, diyelim ki ertesı gün bile Şey olsa, o anı yaŐarsın yani. Bence o özlemle gitmesin. Öyle bir Şey yaptık ve Şu an aŐaęıda bir sürü kişi var yani. Ara ara geliyorlar zaten Şey yapıyor. Yani böyle bir gündü. Bir an dedim. Ben bilmiyordum böyle olduğunu. Dün akşam söylediler bana. Yoksa hani daha öncesinden... ama bugün artık erteleyelim. Ben ıkarım, kaç saatse görüŐürüz dedim. Öyle, iyi de oldu. AŐaęıda kalma çok keyifli olmayabilirdi. İnanılmaz kalabalık. Şu an 30 kişi var böyle bahçede, oturuyor. Maske taktırdım.

İyi iyi. Ama içeriyi yasakladık en azından içeride oturulmuyor. Eğer böyle bir Şey istemiŐseniz bile bahçede olsun dedik. Öyle, bakalım. Umarım bir Şey olmaz. Olursa da böyle düŐünürüm. Sanırım yani, bilmiyorum hani ama... Ya bu anı yaşadı. Yani hani, bu mutluluğu yaşadı. Çünkü inanılmaz mutlu Şu an.

Teşekkür ederim ben çok teşekkür ederim.

Çok teŐekkürler, çok sağ ol. Çok memnun oldum. GörüŐmek zere. TeŐekkürler. HoŐça kal.